

“Ако не ся отречешь,” подзелъ Канцлеръ-тъ, щомъ като ся окопитило Събраніе-то отъ впечатлѣніе-то, което произвели Лутеровы-тъ думы, “Императоръ-тъ и дръжавы-тъ на имперіѣ-тъ ще размыслятъ какъ да постѣпятъ съ единъ вироглавъ расколникъ.” При тѣзи Канцлеровы думы, пріятелі-тъ на Лутера истрыпнѣли; но монахъ-тъ повторилъ, “Богъ да ми е на помощъ! защото азъ не могъ да ся отрежъ отъ нищо.”

Като казалъ това, Лутеръ ся оттеглилъ отъ Събраніе-то, и Князове-тъ пачнѣли да ся съвѣтватъ. Всѣкы виждалъ ясно че е настанѣла важна минута за Христіанскій-тъ свѣтъ. Отъ положитель-тъ или отрицатель-тъ отговоръ на този монахъ, може-бы, зависялъ покой-тъ на церквѣ-тъ и свѣтъ-тъ за вѣкове. Отъ желаніе да го сплшатъ, той былъ въздигнѣтъ на едно мѣсто отъ дѣто можалъ да го гледа цѣлъ народъ; и въ старанія-та си да разгласятъ поражение-то му, непріятелі-тъ му възвысили побѣдѣ-тъ му надъ тѣхъ.

Привърженници-тъ на Католическый Римъ не можали да прѣгльтнѣтъ търпѣливо униженіе-то си. Лутеръ былъ пакъ повиканъ въ Събраніе-то, и прѣдсѣдатель-тъ ся отпавилъ къмъ него така: “Мартине, ты не